

MOURADE: En heb ik daar een mening over?
 JOOST: Nee.
 MOURADE: Dus ik zeg niks.
 JOOST: Helemaal niks.
 MOURADE: Ik kan toch moeilijk zwijgen.
 JOOST: Je moet niet zwijgen. Je moet gewoon niet antwoorden.
 MOURADE: Ik snap het niet.
 JOOST: We kunnen deze verkiezingen perfect winnen zonder ene keer die flikker of zijn crypto-communistische partij te vernoemen. Heel deze campagne draait maar rond één ding en één ding alleen.
 MOURADE: Namelijk?
 ZOUZOU: Rond u.
 MOURADE: Dus wat zeg ik?
 JOOST: Dat jij in armoede bent opgegroeid en dus weet waarover het gaat, in tegenstelling tot al die vus-intellectuelen.
 MOURADE: Dus ik wil hogere uitkeringen?
 ZOUZOU: Nee, want dan lijkt je te soft voor de Franstalige werklozen.
 MOURADE: Dus ik wil lagere uitkeringen?
 ZOUZOU: Nee, dan lijkt je te hard voor de Vlaamse werklozen.
 MOURADE: Dus ik wil niks.
 JOOST: Het enige wat je moet doen, is blijven herhalen hoe moeilijk je jeugd was in de straten van Molenbeek.
 MOURADE: Sint-Joost.
 JOOST: Whatever. Als je genoeg toont hoe bruin je bent, zal geen enkele journalist verder durven vragen. Want die linkse journalisten zijn maar voor één ding bang en dat is op een racist te lijken.
 MOURADE: Oké, dan zeg ik dat.
 ZOUZOU: Goed. Dan om vier uur worden we verwacht bij de christelijke vakbond. Je kunt niet alleen naar de socialistische gaan en de christelijke negeren. Anders gaan ze ons beschuldigen dat we een verborgen linkse agenda hebben.
 MOURADE: En wat doen we daar?
 ZOUZOU: We laten ze een uur klagen en beloven hen meer jobs.
 MOURADE: Kunnen we meer jobs creëren?
 ZOUZOU: Nee.
 MOURADE: De vorige heeft er toch 200.000 of zoiets gecreëerd.
 JOOST: Die hebben niks gecreëerd.
 ZOUZOU: Er zijn 200.000 jobs bijgekomen.
 JOOST: En dat is iets compleet anders. Economie zorgt voor jobs, niet een regering.
 ZOUZOU: Dus wat doen we?
 JOOST: We wachten.
 ZOUZOU: Op wat?
 JOOST: Op Dedecker, tot hij iets stom zegt over jobs, iets waar hij heel goed in geworden is, en dan reageren we daarop.
 ZOUZOU: En als het niet stom is?
 JOOST: Dan doen wij heel hard ons best om het stom te laten klinken. Dit moet je echt leren.
 ZOUZOU: Wat ik moet doen, is in mijn bed kruipen. Ik loop al drie dagen met een foto van mijn bed in mijn portefeuille zodat ik weet hoe het eruit ziet als ik het weer tegenkom en niet per ongeluk in de kast in slaap val.
 JOOST: Weet je wat ik juist gedaan heb?
 ZOUZOU: Wat?

‘Mourade Zeguendi’, gespeeld door Mourade Zeguendi. Hij is de broer van een trouwe partijmilitant, maar in tegenstelling tot deze ‘Zouzou Zeguendi’ (Zouzou Ben Chika) geen geassimileerde Marokkaan. ‘Mourade’ is donkerbruin, spreekt amper Nederlands, hangt graag rond bij de moskee en voelt zich vooral thuis op straat in Sint-Joost-ten-Node. Maar hij heeft een geweldig effect op de massa, zijn erotische uitstraling is onmiskenbaar: een soort politieke Elvis Presley, even naïef maar ook even slim in zijn performance. De hvu huurt een *spindoctor* (Joost Vandecasteele) in die volledige carte blanche eist om ‘Mourade’ tot president van de republiek Vlaanderen te doen verkiezen. Er ontstaat een bikkelhard machtsspel tussen de drie politieke strebers, die een gelijklopende ambitie hebben – dat zou toch de bedoeling moeten zijn. Alle voorstelbare incidenten passeren de revue: een foto van ‘Mourade’ bij de moskee, gemor bij het eigen partijcenaal, een moeder met te opvallende hoofddoek. Maar ook het onverwachte gebeurt: ‘Mourade’ zet zich agressief af tegen de knuffelpolitiek voor allochtonen, ‘Zouzou’ spreekt bij een oostfrontstrijdersherdenking – dat laatste is er wel écht over, ook volgens de communicatiegoeroe. En in een brutaal einde krijgt dit spelletje politieke stratego een onverwachte wending: de hvu blijkt een vehikel voor de jihad in Europa. Vlaanderen krijgt zijn eigen president Ahmadinejad.

Oneliners

Als je het einde buiten beschouwing laat – en dan nog – klinkt dit als het scenario van een comedy waarin de politiek hoogstens fungeert voor anekdotes ter meerdere glorie van het ‘antipolitieke’ ego van de *comedian*. Je ziet twee toneelspelers – Mourade Zeguendi en Zouzou Ben Chika, zonder aanhalingstekens – die hun confronterende, soms zelfs gevaarlijke houding uit *We people* (Union Suspecte, 2007) inruilen voor een rol van opgewaardeerde *sidekicks* in de act van Joost Vandecasteele. Vandecasteele, momenteel onafhankelijk theatermaker, draait overigens volop mee in het stand-upcircuit en die cross-over siert hem zonder meer. De confrontatie tussen vuilbekkerij en theatrale analyse gebeurt zelden of nooit. De implosie van sociaal-politiek

© Bart Grietens

theater, het perfecte culinaire vermaak. De Vlaams Belangers in de zaal – het Antwerpse Zuiderpershuis heeft een trouw publiek, zegt men mij, ook bij politieke tegenstanders – blijven rustig napraten: de fantasie van een bruine president van Vlaanderen kan hen bekoren, wegens totaal uit de lucht gegrepen.

Maar het is niet correct – politiek en artistiek – om *They eat people* als een losse flodder of, erger, als vuurwerk met een natte lont te bestempelen. Precies omdat het schema van Chris Rock en konsoorten niet echt werkt in het theater – en dat weten deze spelers en hun regisseur (Ruud Gielens) zeer goed. Ze tasten de grenzen van deze voorspelbaarheid af, ze kiezen voor een kale vormgeving – een half basketbalveldje en enkele beeldschermen, affiches met ‘Mourade voor president’ en een kartonnen versie van de kandidaat – en ze spelen nadrukkelijk frontaal en meestal tegen hoog tempo. De stroboscoop in de slotscène is de enige echte stijlbreuk. Het discours van de campagnestrateeg zoekt ongegeneerd de verbale effecten op. Op de gemeenplaats ‘Onderschat de kiezer niet’ antwoordt hij: ‘Geloof mij, de enige fout die ik maak, is dat ik ze niet genoeg onderschat.’ Dat soort oneliners dus, en een analyse duurt nooit langer dan vijf